

SOLUTIO.

Respondeo dicendum, quod absque dubio beatis, quando in gloriam transferuntur, aliqua dona divinitus dantur ad eorum ornatum; & hi ornatus à magistris dotes sunt nominati: unde datur quædam definitio de dote, de qua nunc loquimur, talis: *Dos est perpetuus ornatu animæ, & corporis, vitæ sufficiens, in æterna beatitudine jugiter perseverans.* Et sumitur hæc descriptio ad similitudinem dotis corporalis, per quam sponsa ornatur, & providetur viro unde possit sufficienter sponsam, & liberos nutrire: & tamen inamissibiliter dos sponsæ conservatur, ut ad eam matrimonio separato revertatur. Sed de ratione nominis diversi diversimode opinantur.

Quidam enim dicunt, quod dos non accipitur ex aliqua similitudine ad matrimonium corporale, sed secundum modum loquendi quo omnem perfectionem, seu ornatum cuiuscumque hominis dotem nominamus, sicut dicitur aliquis esse dotatus scientia qui scientia pollet; & sic Ovidius usus est nomine dotis, dicens:

Et quæcumque potes dote placere, place.

Sed istud non videtur usquequaque conveniens: quia quodcumque aliquod nomen est impositum ad aliquid principaliter significandum, non consuevit ad alia transferri, nisi secundum aliquam similitudinem. Unde cum secundum primam institutionem nominis dos ad matrimonium carnale pertineat, (2) videtur quod in qualibet alia acceptione attendatur aliqua similitudo ad principale significatum.

Et ideo alii dicunt, quod secundum hoc similitudo attenditur quod dos proprie dicitur donum quod in matrimonio corporali datur sponsæ ex parte sponsi, quando traducitur in domum sponsi, ad ornatum sponsæ pertinens; quod patet ex hoc quod dixit Sichei Jacob, & filiis eius Gen. xxxiv. 12. *Augete dotem, & munera postulate:* & Exod. xxxi. 16. *Si seduxerit quis virginem... dormieritque cum ea, dotabit eam, & accipiet eam in uxorem:* unde & ornatus qui à Christo Sanctis exhibetur, quando traducuntur in domum gloriæ, dos nominatur. Sed hoc est manifeste contra id quod Juristæ dicunt, ad quod pertinet de his tractare. Dicunt enim, quod dos proprie est quædam datio ex parte mulieris his qui sunt ex parte viri, facta pro onere matrimonii quod sustinet vir. Sed illud quod sponsus dat sponsæ, vocatur donatio propter nuptias; & secundum hunc modum accipitur dos III. Reg. ix. ubi dicitur, quod Pharaon Rex Ægypti cepit Gazer, & dedit in dotem filie suæ uxori Salomonis. Nec contra hoc faciunt auctoritates inductæ: quamvis enim dotes à parente puellæ consueverunt assignari, tamen quandoque contingit quod sponsus, vel pater sponsi assignat dotes vice patris puellæ: quod contingit dupliciter: vel pro nimio affectu ad sponsam, sicut fuit de Sichei, qui voluit assignare dotem quam debebat accipere propter vehementem amorem filii sui ad puellam: vel hoc fit in pœnam sponsi, ut virgini à se corruptæ dotem de suo assignet, quam pater puellæ debuerat assignare; & in hoc casu loquitur Moyses in auctoritate inducta.

Et ideo secundum alios dicendum, quod dos in matrimonio carnali proprie dicitur quod datur ab his qui sunt ex parte mulieris, his qui sunt ex parte viri, ad sustentanda onera matrimonii, ut dictum est. Sed tunc remanet difficultas, quomodo hæc significatio

(2) Al. additur ergo. (3) Al. etiam.

aptari possit ad propositum, cum ornatus qui sunt in beatitudine, dantur sponsæ spirituali à patre sponsi; quod manifestabitur respondendo ad argumenta.

Ad primum ergo dicendum, quod dotes quamvis assignentur sponso, in carnali matrimonio ad usum, tamen proprietas, & dominium pertinent ad sponsam; quod patet ex hoc quod soluto matrimonio dos remanet sponsæ secundum iura; & sic etiam in matrimonio spirituali ipsi ornatus qui sponsæ spirituali dantur, scilicet Ecclesiæ in membris suis, sunt quidem ipsius sponsi, in quantum ad eius gloriam, & honorem cedunt, sed sponsæ, in quantum per eas ornatur.

Ad secundum dicendum, quod pater sponsi, scilicet Christi, est persona sola Patris; pater autem sponsæ est tota Trinitas. Effectus autem in creaturis ad totam pertinent Trinitatem: unde huiusmodi dotes in spirituali matrimonio, proprie loquendo, magis dantur à patre sponsæ quam à patre sponsi. Sed tamen hæc collatio quamvis ab omnibus personis fiat, singulis personis potest appropriari per aliquem modum: personæ quidem Patris ut danti, quia in ipso est auctoritas, ei etiam paternitas respectu creaturæ appropriatur, ut dictum est in I. Libro dist. xviii. quæst. 1. artic. 5. in corpor. ut sic idem sit pater sponsi, & sponsæ; Filio vero appropriatur, in quantum propter ipsum, & per ipsum dantur; sed Spiritui Sancto, in quantum in ipso, & secundum ipsum dantur: amor (3) enim est omnis donationis ratio.

Ad tertium dicendum, quod dotibus per se convenit illud quod per dotes efficitur, scilicet solatium matrimonii; sed per accidens illud quod per eas removeretur, scilicet onus matrimonii, quod per dotes alleviatur: sicut gratiæ per se convenit facere justum, sed per accidens quod de impio faciat justum. Quamvis ergo in matrimonio spirituali non sint aliqua onera, est tamen ibi summa iucunditas; & ad hanc perficiendam iucunditatem dotes sponsæ conferuntur, ut scilicet delectabiliter per eas sponso conjugatur.

Ad quartum dicendum, quod dotes non consueverunt assignari sponsæ, quando desponsatur, sed quando in domum sponsi traducitur, ut præsentialiter sponsum habeat. Quamdiu autem in hac vita sumus, peregrinamur à Domino: II. Corinth. v. & ideo dona quæ Sanctis in hac vita conferuntur, non dicuntur dotes, sed illa quæ conferuntur eis quando transferuntur in gloriam, in qua sponso præsentialiter fruuntur.

Ad quintum dicendum, quod in spirituali matrimonio interior decor requiritur, ut in Psalm. xlv. 15. *Omnis gloria eius filia Regis ab intus &c.* Sed in matrimonio corporali requiritur decor exterior: unde non oportet quod huiusmodi dotes assignentur in matrimonio spirituali sicut assignantur in corporali.

ARTICULUS II.

Utrum dos sit idem quod beatitudo.

1. **A**D secundum sic proceditur. Videtur quod dos sit idem quod beatitudo. Ut enim ex definitione prædicta patet, est *ornatus animæ, & corporis, in æterna beatitudine jugiter perseverans.* Sed beatitudo animæ est quidam ornatu eius. Ergo beatitudo est dos.

2. Præterea. Dos dicitur illud per quod sponsa delectabiliter sponso conjugitur. Sed in spirituali ma-

trimonio beatitudo est huiusmodi. Ergo beatitudo est dos.

3. Præterea. Visio secundum Augustinum in Psalm. xc. est tota substantia beatitudinis. Sed visio ponitur una de dotibus. Ergo beatitudo est dos.

4. Præterea. Fruitio beatum facit. Fruitio autem est dos. Ergo dos beatum facit; & sic est beatitudo.

5. Præterea. Secundum Boetium in III. de Consolatione, pros. 11. beatitudo est status omnium honorum congregatione perfectus. Sed status beatorum perficitur ex dotibus. Ergo dotes sunt beatitudinis partes.

Sed contra. Dos datur sine meritis. Sed beatitudo non datur, sed redditur. Ergo beatitudo non est dos.

Præterea. Beatitudo est una tantum; dotes vero sunt plures. Ergo beatitudo non est dos.

Præterea. Beatitudo inest homini secundum id quod inest potissimum in eo, ut dicitur in I. Ethic. cap. iv. Sed (1) dos etiam in corpore ponitur. Ergo dos, & beatitudo non sunt idem.

SOLUTIO.

Respondeo dicendum, quod circa hoc est duplex opinio.

Quidam enim dicunt, quod beatitudo, & dos sunt idem in re, sed differunt tantum ratione: quia dos respicit spirituale matrimonium quod est inter Christum, & animam, non autem beatitudo. Sed hoc non potest esse, ut videtur; cum beatitudo in operatione consistat, dos autem non sit operatio, sed magis sit qualitas, vel dispositio quædam.

Et ideo secundum alios dicendum, quod beatitudo, & dos etiam realiter differunt, ut beatitudo dicitur ipsa operatio perfecta qua anima beata Deo coniungitur; sed dotes dicuntur habitus, vel dispositiones, vel quæcumque aliæ qualitates, quæ ordinantur ad huiusmodi perfectam operationem; ut sic dotes ordinantur ad beatitudinem magis quam sint in beatitudine ut partes ipsius.

Ad primum ergo dicendum, quod beatitudo, proprie loquendo, non est animæ ornatu, sed est aliquid quod ex ornatu animæ provenit, cum sit operatio quædam; ornatu vero dicitur aliquis decor ipsius beati.

Ad secundum dicendum, quod beatitudo non ordinatur ad conjunctionem, sed est ipsa conjunctio animæ cum Christo, quæ est per operationem; sed dotes sunt dona disponentia ad huiusmodi conjunctionem.

Ad tertium dicendum, quod visio dupliciter potest accipi. Uno modo actualiter, idest pro ipso actu visionis; & sic visio non est dos, sed est ipsa beatitudo. Alio modo potest accipi habitualiter, idest pro habitu à quo talis operatio elicitor, idest pro ipsa gloriæ claritate, qua anima divinitus illustratur ad Deum videndum; & sic est dos & principium beatitudinis, non autem est ipsa beatitudo.

Et similiter dicendum ad quartum de fruitione. Ad quintum dicendum, quod beatitudo colligit omnia bona, non quasi partes essentialiter beatitudinis, sed quasi aliquo modo ad beatitudinem ordinata, ut supra dictum est.

(1) Al. deest dos.

Ex EDIT. P. NICOL. (a) Vel super sequentia potius verba: *Et ipse tamquam sponsus procedens de thalamo suo, ubi nomine Augustini sic habet: De thalamo, idest virginali utero, ubi Deus-humana natura, ut sponsus sponsæ, copulatus est.*

ARTICULUS III.

Utrum Christo competat habere dotes.

III. P. quæst. lxxxii. art. 3. in corp.

1. **A**D tertium sic proceditur. Videtur quod Christo competat habere dotes. Sancti enim Christo per gloriam conformantur; unde dicitur Philip. 111. 21. *Qui reformabitur cepeus, humilitatis nostræ configuratum corpori claritatis suæ.* Ergo Christus etiam dotes habet.

2. Præterea. In spirituali matrimonio assignantur dotes, ad similitudinem matrimonii corporalis. Sed in Christo invenitur quoddam spirituale matrimonium quod est sibi singulare, scilicet daturum naturam in una persona, secundum quod dicitur natura humana in ipso esse desponsata à Verbo, ut patet ex Glossa (a) super illud Psalm. xviii. 6. *In sole posuit tabernaculum suum:* & Apoc. xxi. 3. *Ecce tabernaculum Dei cum hominibus.* Ergo Christo competit habere dotes.

3. Præterea. Ut dicit Augustinus in Lib. de Doct. christ. III. cap. lxxxii. Christus secundum regulam Ticonii propter unitatem corporis mystici, quæ est inter caput & membra, nominat se etiam sponsam, & non solum sponsum, ut patet Isai. lxi. 10. *Quasi sponsum decoratum corona, & quasi sponsam ornatum montibus suis.* Cum ergo sponsa debeatur dotes, oportet in Christo dotes, ut videtur, ponere.

4. Præterea. Omnibus membris Ecclesiæ debetur dos, cum Ecclesia sit sponsa. Sed Christus est Ecclesiæ membrum, ut patet I. Corinth. xii. 27. *Nos esis corpus Christi, & membra de membro.* Glossa interl. de Christo. Ergo Christo debentur dotes.

5. Præterea. Christus habet perfectam visionem, fruitionem, & delectationem. Hæc autem ponuntur dotes. Ergo Christus habuit dotes.

Sed contra. Inter sponsum & sponsam exigitur discretio personarum. Sed in Christo non est aliquid personaliter distinctum à Filio Dei, qui est sponsus, ut patet Joann. 111. 29. *Qui habet sponsam, sponsus est.* Ergo cum dotes sponsæ assignentur, vel pro sponsa, videtur quod Christo non competat habere dotes.

Præterea. Non est ejusdem dare dotes, & recipere. Sed Christus est qui dat spirituales dotes. Ergo Christo non competit dotes habere.

SOLUTIO.

Respondeo dicendum, quod circa hanc difficultatem est duplex opinio.

Quidam enim dicunt, quod in Christo est triplex unio. Una quæ dicitur consentanea, qua unitur Deo per connexionem amoris; alia dignitativa, qua humana natura unitur divinæ; tertia qua ipse Christus unitur Ecclesiæ. Dicunt ergo quod secundum duas uniones competit Christo habere dotes sub ratione dotis; sed quantum ad tertiam convenit ei id quod est dos excellentissime, non tamen sub ratione dotis: quia in tali conjunctione Christus est ut sponsus, sed Ecclesia ut sponsa. Dos autem datur sponsæ quantum ad proprietatem, & dominium, quamvis detur sponso ad usum.

(a) Vel super sequentia potius verba: *Et ipse tamquam sponsus procedens de thalamo suo, ubi nomine Augustini sic habet: De thalamo, idest virginali utero, ubi Deus-humana natura, ut sponsus sponsæ, copulatus est.*

usum. Sed hoc non videtur conveniens. In illa enim conjunctione qua Christus unitur Patri per consensum amoris, etiam in quantum est Deus, non dicitur esse aliquod matrimonium, quia non est ibi aliqua subjectio, quam oportet esse sponsæ ad sponsum. Similiter etiam nec in conjunctione humanæ naturæ ad divinam quæ est in unitate personæ, vel etiam per conformitatem voluntatis, potest esse propriæ ratio dotis propter tria. Primo, quia exigitur conformitas naturæ inter sponsum & sponsam in matrimonio illo in quo dantur dotes; & hoc deficit in conjunctione humanæ naturæ ad divinam. Secundo, quia exigitur ibi distinctio personarum: humana autem natura non est personaliter distincta à Verbo. Tertio, quia dos datur, quando sponsa de novo introducit in domum sponsi; & sic videtur ad sponsam pertinere, quæ de non conjuncta fit conjuncta. Humana autem natura, quæ est assumpta in unitatem personæ à Verbo, numquam fuit quin esset perfecte conjuncta. Unde secundum alios dicendum, quod vel omnino non convenit Christo ratio dotis, vel non ita proprie sicut aliis Sanctis; ea tamen quæ dotes dicuntur, excellentissime ei conveniunt.

Ad primum ergo dicendum, quod conformatio illa est intelligenda secundum id quod est dos, & non secundum rationem dotis quæ sit in Christo: non enim oportet quod illud in quo Christo conformamur, sit eodem modo in nobis, & in Christo.

Ad secundum dicendum, quod natura humana non proprie dicitur esse sponsa in conjunctione illa qua verbo conjungitur, cum non servetur ibi personarum distinctio, quæ inter sponsum & sponsam requiritur. Sed quod quandoque desponsata dicatur humana natura, secundum quod Verbo conjuncta est, hoc est in quantum habet aliquem actum sponsæ, quia scilicet inseparabiliter conjungitur: & quia in illa conjunctione humana natura est Verbo inferior, & per verbum regitur sicut sponsa per sponsum.

Ad tertium dicendum, quod hoc quod aliquando dicitur Christus sponsa, non est quia ipse vere sit sponsa, sed in quantum assumit personam sponsæ suæ, scilicet Ecclesiæ, quæ est ei spiritualiter conjuncta: unde nihil prohibet quin per illum modum loquendi posset dici habere dotes, non quod ipse habeat, sed quia Ecclesia habet.

Ad quartum dicendum, quod nomen Ecclesiæ dupliciter accipitur. Quandoque enim nominat tantummodo corpus quod Christo conjungitur sicut capiti; & sic tantum Ecclesia habet rationem sponsæ: sic vero Christus non est Ecclesiæ membrum, sed est caput influens omnibus Ecclesiæ membris. Alio modo accipitur Ecclesia secundum quod nominat caput, & membra conjuncta; & sic Christus dicitur membrum Ecclesiæ, in quantum habet officium distinctum ab omnibus aliis, scilicet influere aliis vitam; quamvis non multum proprie dicatur membrum, quia membrum importat partialitatem quandam. In Christo autem bonum spirituale non est particularum, sed est totaliter, & integrum: unde ipse est totum Ecclesiæ bonum, nec est aliquid majus (2) ipse, & alii quam ipse solus. Sic autem loquendo de Ecclesia, Ecclesia non nominat solum sponsam, sed (3) sponsum, & sponsam, prout per conjunctionem spirituales est ex eis unum effectum. Unde licet Christus aliquo modo dicatur membrum Ecclesiæ, nullo tamen modo potest dici membrum sponsæ: & sic ei non convenit ratio dicitur.

(2) Al. ipso, & aliis. (3) Al. solum sponsum.

Ad quintum dicendum, quod in processu illi est fallacia accidentis: non enim illa Christo conveniunt secundum quod habent rationem dotis.

ARTICULUS IV.

Utrum Angeli habeant dotes.

1. Ad quartum sic proceditur. Videtur quod Angeli habeant dotes. Quia super illud Cantic. vi. *Una est columba mea*, dicitur Glossa: „Una est Ecclesia in hominibus, & in Angelis.“ Sed Ecclesia est sponsa, & sic membris Ecclesiæ convenit habere dotes. Ergo Angeli dotes habent.

2. Præterea. Luc. xii. super illud: *Et vos similes hominibus expectantibus dominum suum, quando revertatur à nuptiis*, dicitur Glossa: „Ad nuptias Dominus ivit, cum post resurrectionem novus homo Angelorum multitudinem sibi copulavit.“ Ergo multitudine Angelorum est sponsa Christi; & sic Angelis debentur dotes.

3. Præterea. Spirituale matrimonium in spirituali conjunctione consistit. Sed spiritualis conjunctio non minor est inter Angelos & Deum, quam inter homines beatos & Deum. Ergo cum dotes, de quibus nunc agimus, ratione spiritualis matrimonii assignentur, videtur quod Angelis conveniant dotes.

4. Præterea. Spirituale matrimonium requirit spirituales sponsum, & spirituales sponsam. Sed Christo, in quantum est summus spiritus, magis sunt conformes in natura Angeli quam homines. Ergo magis potest esse spirituale matrimonium Angelorum ad Christum quam hominum.

5. Præterea. Major convenientia exigitur inter caput & membra, quam inter sponsum & sponsam. Sed conformitas quæ est inter Christum & Angelos, sufficit ad hoc quod Christus dicatur caput Angelorum. Ergo eadem ratione sufficit ad hoc quod dicatur sponsus respectu eorum.

Sed contra. Origenes super Cantic. homil. ii. super illud cap. i. *Indica mihi ubi pascas, ne vagari incipiam*, &c. distinguit quatuor personas, scilicet sponsum, & sponsam, adolescentulas, & sodales sponsi; & dicit, quod Angeli sunt sodales sponsi. Cum ergo dotes non debeantur nisi sponsæ, videtur quod Angelis dotes non conveniant.

Præterea. Christus desponsavit sibi Ecclesiam per incarnationem, & passionem: unde figuratur per hoc quod dicitur Exod. iv. 25. *Sponsus sanguinum tu mihi es*. Sed Christus per passionem, & incarnationem non aliter fuit conjunctus Angelis quam prius fuerat. Ergo Angeli non pertinent ad Ecclesiam, secundum quod Ecclesia dicitur sponsa: ergo Angelis non conveniunt dotes.

SOLUTIO.

Respondeo dicendum, quod ea quæ ad dotes animæ pertinent, non est dubium Angelis sicut & hominibus convenire; sed secundum rationem dotis non ita eis sicut hominibus conveniunt, eo quod non ita proprie convenit Angelis ratio sponsæ sicut hominibus. Exigitur enim inter sponsum & sponsam naturæ conformitas, ut sint ejusdem speciei. Hoc modo autem homines cum Christo conveniunt, in quantum naturam humanam assumpsit, per quam assumptionem factus est conformis in natura speciei humanæ

omnibus hominibus. Angelis autem non est conformis secundum unitatem speciei, neque secundum naturam divinam, neque secundum humanam naturam: & ideo ratio dotis non ita proprie convenit Angelis sicut hominibus. Tamen in his quæ metaphoricè dicuntur, cum non requiratur similitudo quantum ad omnia, non potest ex aliqua dissimilitudine concludi quod metaphoricè aliquid de alio non predicetur; & sic ex ratione inducta non potest simpliciter haberi quod Angelis dotes non conveniant; sed solum quod non ita proprie sicut hominibus ratione dissimilitudinis predicte.

Ad primum ergo dicendum, quod quamvis Angeli pertineant ad unitatem Ecclesiæ, non tamen sunt membra Ecclesiæ secundum quod Ecclesia dicitur sponsa per conformitatem naturæ; & sic non conveniunt eis proprie habere dotes.

Ad secundum dicendum, quod desponsatio illa large accipitur pro unione, quæ non habet conformitatem naturæ in specie; & sic etiam nihil prohibet large accipiendo dotes, ponere dotes in Angelis.

Ad tertium dicendum, quod quamvis in matrimonio spirituali non sit nisi conjunctio spiritualis, tamen illos qui conjunguntur ad perfectam matrimonii rationem, oportet in specie naturæ convenire; & propter hoc desponsatio ad Angelos proprie non pertinet.

Ad quartum dicendum, quod illa conformatio qua Angeli conformantur Christo in quantum est Deus, non est talis quæ sufficiat ad perfectam matrimonii rationem, cum non sit secundum convenientiam in specie; sed magis adhuc remanet distantia infinita.

Ad quintum dicendum, quod nec etiam Christus proprie dicitur caput Angelorum secundum illam rationem qua caput requirit conformitatem naturæ. Tamen sciendum, quod licet caput, & alia membra sint partes individui unius speciei, non tamen si unumquodque per se consideretur, cum aliud est ejusdem speciei: manus enim habet aliam speciem partem à capite. Unde loquendo de membris secundum se, non requiritur inter ea alia convenientia quam proportionis, ut unum ab alio accipiat, & unum aliis subserviat: & sic convenientia quæ est inter Deum & Angelos, magis sufficit ad rationem capitis quam ad rationem sponsi.

ARTICULUS V.

Utrum convenienter ponantur tres esse animæ dotes.

I. P. quest. xii. art. 7. ad 1. & III. P. q. xlv. art. 1. & IV. cont. Gent. cap. lxxxvi.

1. Ad quintum sic proceditur. Videtur quod inconvenienter ponantur tres animæ esse dotes, scilicet visio, dilectio, & fructio. Anima enim conjungitur Deo secundum mentem, in qua est imago Trinitatis secundum memoriam, intelligentiam, & voluntatem. Sed dilectio ad voluntatem pertinet, visio ad intelligentiam. Ergo debet aliquid poni quod memoriæ respondeat; cum fructio non pertineat ad memoriam, sed magis ad voluntatem.

2. Præterea. Dotes beatitudinis dicuntur respondere virtutibus viæ, quibus Deo conjungimur, quæ sunt fides, spes, & charitas, quibus est ipse Deus objectum. Sed dilectio respondet charitati, visio autem fidei. Ergo deberet aliquid poni quod pertineret ad spem, cum fructio magis pertinet ad charitatem.

3. Præterea. Deo non fruimur nisi per dilectionem, & visionem: illis enim dicimur frui quæ diligimus

propter se, ut patet per Augustinum in Lib. I. de Doct. christiana, cap. xv. Ergo fructio non debet poni alia dos à dilectione.

4. Præterea. Ad perfectionem beatitudinis requiritur comprehensio. I. Corinth. ix. 24. *Sic currite ut comprehendatis*. Ergo deberet adhuc quarta dos poni.

5. Præterea. Anselmus dicit Lib. de similitudinibus cap. xxviii. quod hæc pertinent ad beatitudinem animæ, sapientia, amicitia, concordia, potestas, honor, securitas, gaudium: & sic videntur predicte dotes inconvenienter assignari.

6. Præterea. Augustinus in fin. de Civit. Dei Lib. xxii. cap. xxx. dicit, quod *Deus in illa beatitudine sine fine videbitur, sine fastidio amabitur, sine fatione laudabitur*. Ergo laus, præassignatis dotibus, non numerari debet.

7. Præterea. Boetius ponit quinque ad beatitudinem pertinentia in III. de Consolatione, prosa ii. quæ sunt hæc: *sufficientia*, quam promittunt divitiæ; *inviditas*, quam promittit voluptas; *celebritas*, quam promittit fama; *securitas*, quam promittit potentia; *reverentia*, quam promittit dignitas: & sic videtur quod ista potius deberent assignari dotes quam predicte.

QUESTIUNCULA II.

1. Ulterius. Videtur quod non sint ponendæ alie quæ dotes in corpore præter dotes animæ. Dotes enim ordinantur ad conjunctionem spirituales, in qua beatitudo consistit, ut dictum est. Sed ea quæ sunt in corpore, non inclinant ad hujusmodi conjunctionem; quia operationes mentis per quam anima Deo conjungitur, non exercentur organis corporalibus. Ergo non sunt ponendæ alie quæ dotes corporis.

2. Præterea. Homini debeantur dos, & beatitudo secundum quod est ad imaginem Dei. Sed homo non est ad imaginem secundum corpus, sed secundum animam, ut patet per Augustinum in Lib. de Trinitate, XII. cap. vi. & vii. Ergo corpori non debentur dotes.

3. Præterea. Vires inferiores animæ sensitivæ, & vegetativæ sunt perfectiores quam ipsum corpus. Sed non assignantur alie quæ dotes respondententes viribus inferioribus animæ: Ergo non debent alie quæ dotes assignari corpori respondententes.

Sed contra. Dotes debentur beatis secundum quod Christo conformantur. Sed homines non solum conformantur Christo secundum animam, sed etiam secundum corpus. Ergo etiam dotes corpori debentur.

Præterea. Hoc idem apparet ex definitione dotis supra posita, quæ talis est: *Dos est ornatus animæ, & corporis*, &c.

QUESTIUNCULA III.

1. Ulterius. Videtur quod dotes corporis inconvenienter ponantur quatuor, scilicet subtilitas, agilitas, claritas, & impassibilitas. Anselmus enim, ubi sup. videtur ponere septem: dicit enim quod septem erant beatitudines corporis, scilicet, *pulchritudo, velocitas, fortitudo, libertas, sanitas, voluptas, diuturnitas*.

2. Præterea. Ad perfectionem corporis viventis non solum pertinet motus, sed etiam sensus. Sed una dos ponitur quæ pertinet ad motum, scilicet agilitas. Ergo deberet alia poni quæ pertineret ad sensum.

3. Præterea. Corpora Sanctorum erunt delectabilia secundum omnes sensus. Ergo sicut ponitur claritas